

EEN WILDE LEEUWIN

MET BORSTKANKER

Toen docent Kitty van Mil borstkanker bleek te hebben, riep ze: 'Geen behandelingen, schiet mij maar dood'. Nu staat ze, behandeld en wel, in een solovoorstelling over die vreselijke tijd en die nare strijd.

Renée Jenniskens

Cytostica zijn rood. 'Je mag er niet mee knoeien, anders brand je gaten in de vloerbedekking', vertelt Kitty van Mil. 'Ik dacht: wat zal het dan doen met mijn aderen?' Op het podium is ook alles rood. Of wit, als een doktersjas. Rood-wit, het contrast sleurt je mee in een strijd tussen verstand en gevoel, tussen leven en dood. Zo vergaat het tenminste op een van de laatste repetities, voordat het stuk 'Vals Plat' half juni in première gaat in het Nijmeegse HAN-theater. Vals Plat, alleen de titel al. Op het affiche staat, behalve twee borsten, ook een fiets tegen een boom afgebeeld. In een van de eerste scènes vertelt Kitty over een fietstocht in Brabant, net nadat ze te horen had gekregen dat ze zwaar de klos was. Ze zette haar fiets bij een boom en kraste erin: 'Januari 2011, Kitty was here.'

LIEVER DOOD

Kitty maakte de voorstelling met regisseur Michaël van Buuren. We zijn bij de repetitie. Vandaag lopen ze de scène door over de amputatie. Zelfs net ervoor is ze vastbesloten: ze wil niet. Liever dood dan amputeren.

'Dokter van der Vlucht zegt dat het niet gaat om je borsten.'

'Ik denk dat ik nooit meer een nieuwe relatie zal krijgen.'

'Ik hield mijn borst vast. Hij was zacht. Ik hield mijn borst heel lang vast. Ik voelde geen tumor meer.'

Michaël zegt: 'Doe nu je hand daar weg. Het is een overgang.' Hij vindt haar ingetogenheid top. 'We moeten niet gaan opdringen van oh, wat is het erg. Dan ben je in tien minuten klaar.'

Al haar hele leven had Kitty angst voor borstkanker. Niet zo gek: haar vader overleed aan kanker toen Kitty een baby van

acht maanden was. Ook haar moeder ontsprong de dans niet. Kitty was zó bang voor borstkanker, dat ze zichzelf niet durfde te onderzoeken. Haar huisarts stelde haar voor om jaarlijks langs te komen, dan zou hij haar onderzoeken. Toen haar tante overleed aan eierstokkanker (dat verwant is aan borstkanker) en haar zus het kreeg, zei de arts: 'Dat was toch maar een halfzus?'; nog steeds stuurde hij haar niet door naar het ziekenhuis. Een jaar later voelde hij een grote verdikking en werd ze eindelijk doorgestuurd.

De verdikking bleek een tumor van tien centimeter. Uiteindelijk kreeg Kitty 37 chemokuren, een borstamputatie, bestralingen en een borstreconstructie. En een voorstelling, waarmee ze geld wil verdienen voor méér onderzoek naar kanker.

ZE WIL NIET

Michaël en Kitty lopen de scene door waarin Kitty naar de operatiekamer zal gebracht worden.

'Ik zag het blauwe schortje al op het bed liggen. Daar had Ineke de Libellevrouw het al over gehad. Ik rende weg. Weg.'

'De verpleegster bleef verbijsterd staan. Mijn moeder zei zachtjes: 'Ze wil niet.'

Michaël zegt: 'Minder is meer. Je moet schakelen zodat het publiek ook de beelden ziet.

'Maar ik wilde niet, Miech.' Nee, maar je was er wél. Je had ook niet kunnen komen.

'Kitty je gaat dood. Echt. Dood. Doe het.'

'Ik keek naar mijn moeder en dacht aan mijn vader. Mama! Niet huilen. Opeens merkte ik dat het bed in volle vaart vertrokken was. Ik ging rechtop zitten. (Ze houdt zich vast aan de stoel.) Als een wilde leeuw in een kooi.'

ANNE-MIKE ZAAT

In januari 2011 kreeg ze haar eerste chemo, vanaf de tweede kuur is ze alles gaan opschrijven. 'Ik zei: als ik blijf leven dan doe ik twee dingen. Ik maak een voorstelling en ik klaag mijn huisarts aan.'

Die laatste heeft daarop trouwens een berisping gekregen, waartegen hij in hoger beroep is gegaan. Kitty werd tijdens de behandeling daarvan letterlijk kotsmisselijk. Eind juni komt de uitslag.

KITTY WAS HERE

Als HAN-docent organiseert Kitty regelmatig optredens van bekende artiesten in het Campustheater van de HAN in Nijmegen. In hetzelfde theater regisseerde ze vorig jaar nog de klassieker Herfstsonate. Nu is ze zelf de artiest. Ze vertelt in de voorstelling ook over de club van afvalligen, de vrienden van vroeger die niet weten hoe ze met je om moeten gaan. Ze zullen naar de voorstelling gaan, gegarandeerd. 'Michaël, doe het

zaallicht eens aan, dan kan ik even kijken', zal ze dan zeggen. Tja, wat moet je ook zeggen, tegen iemand die zwaar kanker heeft en weinig kans maakt op herstel? Kitty verzamelde uit interviews met vijftig kankerpatiënten de vijf meest irritante uitspraken. 'Zie het als een kans', is er een van, of: 'Zo zie je maar wat je van teveel stress kunt krijgen'. Nee, ze maakt het de kijker niet gemakkelijk. Wat moet je dan tegen een kankerpatiënt zeggen? Kitty: 'Bijvoorbeeld: 'Ik weet niet wat ik moet zeggen', of 'Ik vind het buitengewoon vervelend voor je.'

Is het een en al galgenhumor, of krijgen we behalve deze behoorlijk levenskrachtige Kitty nog meer hoopvol te zien? Hoe loopt het eigenlijk af? 'Met weer een fietstocht. Nu staat er in de boom gekerfd: Juni 2013.'

Kaartjes? www.campusheater.nl. Een groot deel van de voorstellingen is al uitverkocht.